

090906 Trettonde söndagen efter Trefaldighet Claes Strömqvist

Det var en välkänd miljö Jesus målar upp i den liknelse som är Hans svar på diskussionsfrågan: ”Och vem är min nästa?” Vägen mellan Jeriko och Jerusalem kände alla från Galiléen till. Den var brant och gick genom oländig terräng. Ett tillhåll för rövare och banditer, några man fruktade och förbannade. Ändå tog man den, när man skulle upp och fira t ex påsken i Jerusalem. Det betydde en omväg runt Samarien, för samarierna undvek man. En samarier var inte någon nästa. Det var ömsesidigt på ett sätt som liknar dagens i dessa trakter.

I alla livsmiljöer, där människor möter människor, är Jesu liknelse lika träffsäker, lika avslöjande och lika omvälvande. I Jeriko bodde den som var på väg hem från Jerusalem, där han firat sin gudstjänst. Här i Örebro har vi allt vi behöver för att kunna leva ett gott liv. Vi får se och uppskatta vårt beroende av våra medmänniskor och deras beroende av oss. Här får vi göra det mest mänskliga av allt; att fira vår gudstjänst. D v s att få ställa oss inför det grundläggande; att livet och livets förutsättningar är en gåva till oss från skapelsens Gud och att vi får ha våra liv förankrade i Hans bestående kärlek och verklighet. ”Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och med hela din själ och din kraft och med hela ditt förstånd och din nästa som dig själv.” Det är en paradisk idealbild, hur det borde vara, men verkligheten är att vi befinner oss utanför paradiset.

Mannen på hemväg blev överfallen av rövare. Han rånades på allt han hade, t o m kläderna på kroppen, misshandlades och blev halvt ihjälslagen. Utslagen, lämnad vid väggkanten. Hur kan något sån´t få ske? Var fanns nu den Gud han tillbett i Jerusalem?

Det här känner vi också igen. Detta beskrivs nästan i varje nummer av NA. Mitt ibland oss visar livet sin utsatthet, skörhet, korthet och förgänglighet. Trots alla goda tankar, idéer om hur vi vill ha det, så dyker detta ständigt på nytt upp. Rövaren är ibland en konkret människa som i liknelsen. Någon att rikta all vår vrede emot. Hur kan någon göra så? Men vem har berövat rövaren själv på kärlek och respekt? Vad har fyllt honom med begär, avundsjuka, hat och känslökyla? Vem har intalat honom att han kan vinna egna fördelar genom att förgripa sig på en medmänniska? Ansvar för våra gärningar kommer vi inte ifrån, men vem av oss skulle inte kunna bli en rövare utifrån de förutsättningar många levat och lever under.

Men oftast har rövaren inget ansikte. Det är olyckan eller sjukdomen och till sist döden, som tar allt ifrån oss. Mycket av det som vi förfäras över här hemma och ute i världen, har haft goda avsikter som drivkraft, men resultatet har blivit förödande. Det är samhället eller myndigheten som följer reglerna och ändå blir det fel och den enskilda människan kommer i kläm.

Bakom allt anar vi till slut den Rövaren, den diaboliskt onda andliga makt, som bara kan förstöra, splittra och trasa sönder Guds gods skapelse. Den som vi inte får grepp om. Den som lik rövaren i liknelsen försvinner ut i dunklet och lämnar den slagne åt sitt öde. Och frågan hur Gud kan tillåta detta onda brottas vi ständigt med.

Sätter vi in oss själva i Jesu liknelse, så finns det om vi är ärliga, drag såväl av rövaren som av prästen och leviten hos oss. Vi är medagerande till att det ser ut som det gör, aktivt och passivt. Med den självinsikten slås vi av skuldens, skammens och det förskräckta samvetets rövare. Det tillsammans med övrigt som drabbar oss gör att vår situation till slut i mycket liknar den hjälplöses vid väggkanten.

För honom förändrades situationen totalt. Han hade hoppats på de två första, men när de vek åt sida och skyndade vidare, då skulle ju inte den där tredje – en samarier - ha den minsta anledning att ta sig an honom.

Men det var vad han gjorde. Han såg den slagne, förbarmade sig över honom, gick fram och hällde renande vin och läkande olja i såren och förband dem. Lyfte upp honom på sin åsna, såg till att han fick vård och kostade på honom allt som behövdes.

På vägen upp från Jeriko till Jerusalem gick Jesus själv. Den vandring som slutade med att han drabbades av allt som kan drabba en människa. Han utlämnades till att dela två rövares öde, till att korsfästas. Men Han gjorde det med öppna ögon och fri vilja. Det var det pris han kostade på oss andra, för att betala vår skuld, älska bort vår skam, rena och läka våra sår och byta ut hopplöshet och förtvivlan mot tro, hopp och kärlek.

Och den botfärdige rövaren bad: ”Jesus, tänk på mig, när Du kommer med Ditt rike.”

Och fick sitt bönesvar: ”Sannerligen, redan idag skall du vara med mig i paradiset.”

Vid korset öppnas vägen tillbaka till paradiset också för en rövare.

Bilden av den Barmhärtige är bilden av Jesus själv. Han gick i närkamp med den Onde själv och satte honom på plats i sin uppståndelse på påskmorgonen. När allt annat sviker oss gör Han det inte. Han ser hur vi har det, Han fylls av medlidande i ordets egentliga betydelse. Han är vår medmänniska. Men Han är också den Gud som är med oss, som lyfter upp oss och ger oss det nya liv, som inte ens döden kan ta ifrån oss.

Han är den överfallne mannens nästa. Alltså vår nästa som vi får älska tillbaka och som i sig möter oss i varje liten utsatt människa som kommer i vår väg. Här i Hans kyrka - Hans värdshus- tar Han ständigt på nytt emot oss. Här får vi erkänna att med Honom har situationen förändrats på ett omvälvande sätt för oss och alla. Här får vi låta Honom avslöja vår faktiska situation. Att utan den Honom är det kört. Här får vi därför låta Hans kärlek och barmhärtighet ge den näring och de nya krafter, som behövs för att kunna älska Honom över allting och så bli en nästa åt den utsatta medmänniskan på vår väg.

Amen